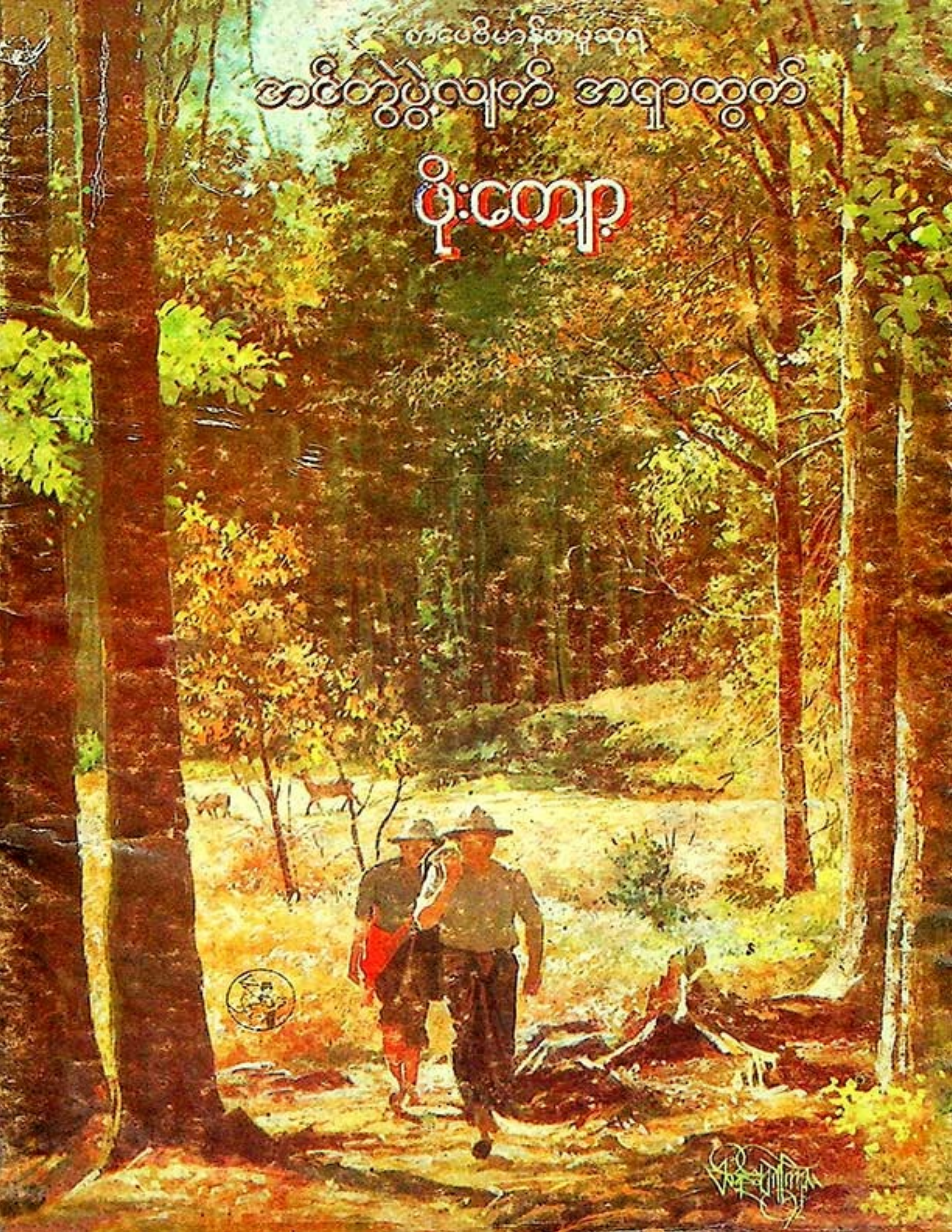

စာပေမိမာန်စာမူဆရာ

အင်္ဂုပ္ပလျက် အရာထွက်

ဗိုလ်ကျော်

Handwritten signature or text in the bottom right corner.

အင်တွဲပွဲလျက် အရှာထွက်

ဖိုးကျော့

အခန်း(၁)

"တောမျောက်ကကြိုးခွေ

စိမ့်ကြီးမြိုင်ချောင်က

ရွှေဖိုးခေါင် သံချိုညောင်းတယ်

ဒေါင်းကအိုးဝေ"

တောအစကပင် ဒေါင်းတွန်သံကို ကြားရသည်။ နေရောင်ခြည်ကို မြင်ရ၍
မြဒေါင်းညိုတို့ အိုးဝေ ... အိုးဝေနှင့် တွန်သံပေးလာကြသလို
မျောက်လွဲကျော် များကလည်း ကွိုကွိုကွကွနှင့် အော်မြည်လာကြ၏။

ခအောင်းဝေသော တပေါင်းနွေလတွင် တောတောင်မြိုင်ယံထဲ၌ ဖော်ကွဲ
ဥဩနှင့် ငှက်ဖိုးခေါင်တို့၏ လွမ်းယောင် ဆွေးယောင် တေးဖွဲသံကလည်း
တစ်တောလုံး ညံ့နေလေသည်။

သို့သော် ပရိယေသန ဝမ်းစာအတွက်နှင့် အင်တွဲ၊ ပွဲလျက်ရှာ ထွက်လာကြ
သော ဘအံ့ထည်တို့ လူစုမှာ ဥဩနှင့် ငှက်ဖိုးခေါင်တို့၏ ကျူးရင့်ဟစ်ကြွေး
နေသံကို လွမ်းရဆွေးရ ကောင်းမှန်း မသိနိုင်ကြ။ သူတို့စိတ် အာရုံထဲတွင်
အင်တွဲ၊ ပွဲလျက်များ ရရန်ကိုသာ စိတ်စောနေကြသည်။

မနက် ဝေလီဝေလင်းကပင် ရွာကထွက်လာကြသော လှည်းနှစ်စီးနှင့်
လူခြောက်ယောက်တို့မှာ အနောက် အင်တိုင်းတောကြီးကိုသာ ငေး

မျှော်ကြည့်ကာ အတွေးကိုယ်စီနှင့် လိုက်ပါလာကြသည်။

သူတို့အားလုံးသည် ယခုလို မြူခိုးယှက်ဝေ ရွက်ဟောင်းကြွေ၍ တောင်လေငွေ့ဝိုက် နွေစရိုက် နွေသမယရောက်တိုင်း အနောက်သစ်တော ထဲသို့ အင်တွဲ၊ ပွဲလျက်ရှာရန် ဤသို့ပင် ရောက်လာကြစမြဲ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့၏လှည်းပေါ်တွင် ဓား၊ ဒူးလေး၊ မြား၊ ချွန်း၊ သံချိတ်၊ လွှ၊ တင်းပုတ်၊ ဝါးဆူး၊ သစ်မာဆူး၊ ကြိုးကြီး၊ ကြိုးငယ်များနှင့် စားအိုးစားခွက်တို့က တစ်ထမ်းတစ်ပိုး ပါလာကြ၏။

သူတို့သည် အဖွဲ့ခွဲ၍ အင်တွဲ ပွဲလျက် ရှာကြမည်သူများ ဖြစ်သဖြင့် တောနက်ထဲတွင် နွေခရီးရှည် တစ်လျှောက်လုံးကို ဟိုမှသည်မှ စခန်း ထောက်၍အင်တွဲ၊ ပွဲလျက် ရှာကြရမည့်သူများ ဖြစ်၏။ သူတို့၏ အနောက် ကသာခရိုင်ရှိ သစ်တောများသည် မြန်မာနိုင်ငံ၌ သစ်တောထွက် ရတနာ များထဲတွင် အင်တွဲ၊ ပွဲလျက်အထွက်ဆုံး၊ အရဆုံး သစ်တောများ ဖြစ်ကြ သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ယခုအခါ အနောက်ကသာ ခရိုင်သစ်တော ဝန်းကျင်ရှိ ဒေသခံ တိုင်းရင်းသားများမှာ နွေဦးရောက်ပြီး လယ်ယာလုပ်ငန်းကိုင်ငန်း သိမ်းပြီးပြီဆိုလျှင် အပိုဝင်ငွေ ရရန်အတွက် အင်တွဲ၊ ပွဲလျက်များကို တော တောင်ထဲတွင် ကြိုးစားပမ်းစား ရှာဖွေလျက် ရှိကြသည်။ အင်တွဲ၊ ပွဲလျက် အရှာထွက်နေကြသဖြင့် နွေလဆိုလျှင် ရပ်ထဲရွာထဲတွင် မိန်းမများနှင့် ကလေးသူငယ်များသာ ရှိကြ၏။ ဈေးကောင်းရလာ၍ အရှာအဖွေ များလာ ကြသောအခါ အင်တွဲ၊ ပွဲလျက်များကို ယခင်ကလို ရွာနီးချုပ်စပ် တစ်ဝိုက် တွင် ရှာ၍မရနိုင်တော့။ တောနက် မြိုင်ယံကြီးထဲထိ ညဉ့်အိပ်ညဉ့်နေ သွားလာ၍ ရှာဖွေနေကြရ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း နွေလရောက်ပြီ ဆိုလျှင် ဘယ်ရွာက ဘယ်လူကို ဝံ

ကုတ်၍ ဘယ်အရပ်က ဘယ်လူတွေကို ကျားကိုက်လွှတ်လိုက်၍ ဟူသော သတင်းများကိုလည်း နှစ်တိုင်းနှစ်တိုင်း ကြားလာရသည်။ သို့သော် ဒေသခံ လူများသည် အားမလျော့မာန်မချဘဲ သဘာဝ တောတောင်ထဲကရသော အင်တွဲ၊ ပွဲလျက်ရတနာများကို အလဟဿ မဖြစ်ရလေအောင် သက်စွန့်ဆံ ဖျား ရှာမြဲ ရှာဖွေလျက် ရှိကြ၏။

ယခုလည်း ကြိမ်ခတ်ကုန်း ကျေးရွာမှ ဘအံ့ထည် ဦးဆောင်လျက် အင်တွဲ၊ ပွဲလျက်ရှာထွက် လာကြသူ လူခြောက်ယောက်မှာ မြိုင်နှင့်ရဂုံ၊ စုံနှင့် ဟေဝန်၊ ဟေမာန်ဟေမာ၊ ရိပ်သာဆိုင်းဆိုင်း၊ အင်တိုင်းစေးပျစ်၊ တောချည်း ဖြစ်သော အရပ် ၁၀ ပါးတွင်၊ တစ်ပါး အပါအဝင်ဖြစ်သော အင်တိုင်း တောကြီးထဲသို့ ရောက်နေကြ၏။

သူတို့သည် အင်တိုင်းတောထဲတွင် ညဉ့်အိပ်ညဉ့်နေ စခန်းချ၍ အင်တွဲ၊ ပွဲလျက်ရှာကြမည် သူများပင် ဖြစ်ကြလေသည်။

မနက်ကတည်းကပင် အင်တွဲ၊ ပွဲလျက်ရှာရန် ကြိမ်ခတ်ကုန်း ကျေးရွာမှ ထွက်လာကြသော လှည်းနှစ်စီးနှင့် လူခြောက်ယောက်မှာ နေထန်းတစ်ဖျား မရောက်မီ အင်တိုင်းတောနက်ကြီး အစသို့ ရောက်နေကြလေပြီ။

သူတို့သည် အောက်ခြေရှင်းသော အင်တိုင်းတောအတိုင်း လှည်းကိုကွေ့ ပတ် မောင်းလာကြသည်။ ပထမလှည်း၏ လမ်းကြောင်းကို နင်းကာ နောက်လှည်းက တအီအီ လိုက်ပါနေရ၏။ လှည်းတစ်စီးလျှင် လူသုံး ယောက်ကျစီ ပါသည်။

ပထမလှည်းကို ဦးရွှေသီး၊ သာပွင့်နှင့် အောင်မောင်းတို့က စီးလာကြ၏။ ဒုတိယလှည်းတွင် ဘအံ့ထည်၊ လှဆောင်နှင့် စိန်အေးတို့ ပါကြသည်။

သစ်တောအောက်ခြေတွင် ရွက်ကြွေတွေက တစ်ထွာတစ်မိုက် ထုထည်ရှိ နေကြသလို လေဝှေ့တိုင်း ပင်ယံထက်မှ ပလူပျံ ကြွသက်လာကြသော ရွက်ဝါရွက်ခြောက် တွေကလည်း မိုးသီးမိုးပေါက်ပမာပင်။

တောနက်ထဲရောက်လေ သစ်ရွက်ခြောက်တွေကို နွားနင်းသံနှင့် လှည်း ဘီးတက်ကြိတ် သွားသံတို့က ပိုကျယ်လာလေပင်။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် လှည်းဝင်ရိုးအီသံတို့မှာ မျောက်ညည်းသံလားဟုပင် ထင်ရလေသည်။

"ဟေ့ကောင်သာပွင့်၊ မင်းနွားတွေ ခြေသွက်တိုင်း တောထဲ သောက်ရမ်း လျှောက်မောင်း မနေနဲ့တော့ကွ။ ဟိုရှေ့ ကမူစောင်းက အင်ကြင်းပင်ကြီး အောက် ရောက်ရင် လှည်းရပ်တော့။ တို့ အဲဒီမှာစခန်းချ ဖြစ်မလား မသိ ဘူးလို့ ဘအံ့ထည်က ပြောတယ်"

သူတို့နောက်လှည်းနှင့် ကမူလေးတစ်ခုကို ကျော်သွားသော ရှေ့လှည်းက သာပွင့်အား နောက်လှည်းမောင်းသူ စိန်အေးက လှမ်းပြောလိုက်၏။

ဤအဖွဲ့တွင် ဘအံ့ထည်မှာ လူကြီးဖြစ်သည့်အပြင် အင်တွဲ၊ ပွဲလျက်ရှာ အတွေ့အကြုံ ဆိုသည်မှာလည်း ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးထောင် ရှိသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဘအံ့ထည်၏ စကားဆိုလျှင် မပယ်ရှားရမှန်းသိသော သာပွင့်က သူ့လှည်းကို အင်ကြင်းပင်ကြီးအောက် မောင်းသွား၏။ နောက် လှည်းမောင်းသူ စိန်အေးကလည်း သူ့နွားနှစ်ကောင်ကို နှင်တံတစ်ချက်စီ တို့လိုက်သည်။ ထိုအခါ နွားလှည်းနှစ်စီးမှာ အချိန်တိုကလေးအတွင်း ခေါင်း နှင့်နောက်မြီး ထိလုမတတ် ဖြစ်သွား၏။

ထိုအချိန်၌ပင် ခြေလှမ်းမှန်မှန် လှမ်းနေကြသော နွားလေးကောင်တို့၏ ခြေလက်တွေမှာ လူတွေက အမိန့်မပေးရသေးဘဲ ရုတ်တရက် တုံ့ခနဲ ပြိုင်တူရပ်သွားကြ၏။ ထို့အပြင် နွားလေးကောင်တို့မှာ ကြိုတင်တိုင်ပင် ထားကြသလို ဆတ်ခနဲ ပြိုင်တူခေါင်းမော့ လိုက်ကြပြီး နားရွက်များမှာ

လည်း ချက်ချင်း ထောင်လာ ကြလေသည်။

အမှန်မှာ နွားတွေသာမဟုတ်၊ လူငယ်များဖြစ်သော သာပွင့်၊ စိန်အေး၊ အောင်မောင်းနှင့် လှဆောင်တို့မှာလည်း "ဘာများပါလိမ့်" ဟု အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြလေသည်။

အကြောင်းမှာ -

တောနက်ကျသော သူတို့အရှေ့အရပ်ရှိ အင်တိုင်းတောကြီး တစ်ခုလုံး သည် တဝေါဝေါ တသောသော အော်မြည်လာကာ ရုတ်တရက် လေကြီးမိုးကြီး ကျလာသလို အသံနက်ကြီးတွေ မြည်ဟည်း ဆူညံ လာသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

လူငယ်လေးယောက်မှာ နွားတွေကို ကြိမ်မရိုက်မိတော့ဘဲ ပါးစပ် အဟောင်းသား၊ မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် အသံကြားရာဘက်ကိုသာ လှည်းပေါ်က လှမ်းကြည့်နေမိကြ၏။

ဘာအကောင်ပလောင်ကိုမျှ မမြင်ရသလို လေပွေလေရဟတ်များ ဆင်လာသည်ကိုလည်း မမြင်ရ။ အကယ်၍ တောထဲတောင်ထဲတွင် လေပြင်းလေဆင်နှာမောင်း ကျလာလျှင် သစ်ပင်သစ်ကိုင်းများ ယိမ်းလှုပ်လာကြမည်။ လူများ၏ ကိုယ်မှာလည်း လေတိုးခံရမည်။ အေးစိမ့်သော အတွေ့အထိနှင့် ကြုံရမည်။

ယခုကား သစ်ပင်များ ယိမ်းလှုပ်နေသည်ကို မြင်ရဖို့ဝေးစွ။ သစ်ရွက်များ လှုပ်ခတ်နေသည် ကိုပင် လုံးဝမမြင်ကြရ။ ဤလို တပေါင်းလကြီး မွန်းတည့်ခါနီး နေချစ်ချစ်တောက် ပူနေချိန်တွင် သစ်တောထဲ မိုးရွာဖို့ ဆိုသည်မှာလည်း ဘယ်လိုမျှ မဖြစ်နိုင်။

အတွေးရ ခက်နေသည်မှာ သစ်ရွက်များ တစ်ရွက်တလေပင် လွင့်လာ

သည်ကို မမြင်ရသော်လည်း တောနက်ကြီးထဲမှ တဝေါဝေါ တရုန်းရုန်း အော်မြည်လာသံကမူ ပို၍ပင် ကျယ်လောင်လာလေသည်။

ချောက်ချား ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ ကောင်းသည်မှာ ထိုအသံကြီး မြည်ဟည်း လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စောစောက ကိုကိုကွကွ အော်မြည်နေကြသော မျောက်လွဲကျော်တို့၏ အသံနှင့် တောထဲတောင်ထဲရှိ ကြက်ငှက် တိရစ္ဆာန် များ၏ အသံများကပါ ပို၍ဆူညံလာသည်။

အလွန်ပါးစပ် မငြိမ်သော မျောက်လွဲကျော်များနှင့် တောထဲရှိ ကြက်ငှက် တိရစ္ဆာန်များ အားလုံး အသံတိတ်သွားကြ ပြန်သောအခါ စောစောက အော်မြည်လာသံကြီးမှာ ပို၍ကျယ်လောင် မြည်ဟည်း လာသလား ထင်ရ ပြန်သည်။

လူတွေသာမဟုတ်၊ တောတိရစ္ဆာန်များပါ ထိုအသံကြီးကို ကြောက်ရွံ့ကာ ထွက်ပြေး သွားကြလေပြီ။ ထိုအသံကြီးသည် တောင်ချို့များကို ပဲ့တင်ပြန် ရိုက်ကာ တောသုံးတောင်ကိုပါ ကုန်အောင် ချေမှုန်းကြိတ်ဝါး နေပြီလား ထင်ရသည်။

"ဟဲ့ ကောင်တွေ၊ ဟဲ့ကောင်တွေ၊ ခုချက်ချင်း လှည်းပေါ်က ဆင်းကြ စမ်း၊ နွားတွေကို နဖားကြိုး ဆွဲထားကြစမ်း၊ နွားတွေလန့်ပြီး ထွက်ပြေးကုန် ရင် အားလုံးဒုက္ခ ရောက်ကုန်မယ်။ နွားတွေကို မြန်မြန် ထိန်းထားကြစမ်း။ နဖားကြိုး ဆွဲထားကြစမ်း။"

ဘအံ့ထည်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ဦးဆုံးလှည်းပေါ်က ရုတ်ခြည်း ခုန်ချပြီး သူ့လှည်းမှ နွားတစ်ကောင်၏ နဖားကြိုးကို တင်းတင်းဆွဲထား သည်။ ပါးစပ်ကလည်း နွားတွေ လန့်မပြေးအောင် စုတ်တသပ်သပ်နှင့် လူ သံပေး ထိန်းထားလိုက်၏။

ဘအံ့ထည်နည်းတူ ကျန်လူငါးယောက် တို့မှာလည်း လှည်းပေါ်မှ

အထိတ်တလန့်နှင့် ခုန်ဆင်းကြကာ နွားလေးကောင်ကို ဝိုင်းဝန်းထိန်းချုပ် ကာ နဖားကြိုးကို ကိုယ်စီဆွဲထားကြသည်။

သို့သော်နွားတွေမှာ ခေါင်းထောင် နွားရွက်ထောင်ပြီး အမြီးမြှောက်ကာ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် ခုန်ပေါက်တော့မလို ထိတ်လန့်ချောက်ချား နေကြ သည်။ လူသံပေး၍ နဖားကြိုးသာ အဆွဲမခံထားရလျှင် ခုန်ပေါက်ထွက်ပြေး သွားကြမည်မှာ မုချပင်။

တောနက်ထဲမှ တဝေါဝေါ တသောသော အော်မြည်လာသော အသံမှာ လည်း ပို၍ပင် ကျယ်လောင်လာသည်။

"အင် ... အစ်ကိုကြီး၊ ဘာသံလဲဟင်။ တောခြောက်တာ မဟုတ်လား၊ တောခြောက်တယ် ဆိုတာလား"

သူတို့အဖွဲ့ထဲတွင် ဒုတိယအကြီးဆုံး လူကြီးဖြစ်သူ ဦးရွှေသီး၏ အမေးကို ဘအံ့ထည်က

"ဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းကလည်း" ဟု ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပင် ပြောလိုက်၏။

ဤသည်ကို နောက်လူများက လုံးဝမယုံကြည်ကြ။ သူတို့ကြောက်ရွံ့ ကုန် ကြမှာစိုး၍ ဘအံ့ထည်က တမင်လိမ်ပြောခြင်းသာဟု ထင်လိုက်ကြသည်။

သူတို့ ကြားဖူးထားသည်မှာ တောတောင်ထဲ၌ ဤသို့သစ်ပင်မလှုပ်၊ သစ် ရွက်မလှုပ်ဘဲ တစ်တောလုံး၊ တစ်တောင်လုံး တဝေါဝေါ တသောသော အော်မြည်အသံ ပေးတတ်သည်မှာ တောခြောက်ခြင်းသာဟု ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် သက်ကြီးစကား သက်ငယ်ကြား ယုံကြည်ထားကြ၏။

ယခု တောခြောက်နေသံကို အားလုံးကြားကြပါလျက် လူများတင်မက နွားတိရစ္ဆာန်များနှင့် အခြားတော တိရစ္ဆာန်များကပါ တောခြောက်သံကို ကြားရ၍ အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေကြပါလျက် ဘအံ့ထည်က "ဟုတ်ပါဘူး"

ဟု လေသံလျော့နှင့် ပြောလိုက်ခြင်းမှာ လူငယ်များ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ ကုန်ကြမှာစိုး၍ လိမ်ပြောခြင်းသာဟု အားလုံးက ထင်လိုက်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် လူငယ်ထဲတွင် ဘအံ့ထည်၏ အချစ်ဆုံး မြေးဖြစ်သူ အောင်မောင်းက မကျေမနပ်နှင့် သူ့အဘိုးကိုမေး၏။

"ဟင် ... ဘိုးဘိုး ...၊ တောခြောက်သံ မဟုတ်ရင် ဒီအသံတွေက ဘာသံလဲ ဗျ။ ဟိုမှာကြည့်လေ ... ဘိုးဘိုး၊ လေကြီးမိုးကြီး ကျတာဆိုရင် သစ်ပင်တွေ သစ်ကိုင်းတွေ တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေမှာပေါ့။ သစ်ပင်တွေ ယိမ်းကနေကြမှာပေါ့။ ခုတော့ သစ်ပင်တွေ လှုပ်ဖို့မပြောနဲ့ သစ်ရွက်ခြောက် တစ်ရွက်တလေ တောင် လွင့်လာတာကို မမြင်ရဘူး။ ဒါတောခြောက်တာ မဟုတ်ရင် ဘာလဲ ဟင်"

"ဟေ့ကောင်လေး၊ မဟုတ်ပါဘူးဆို၊ မင်းနွားတွေ လန့်မပြေးအောင်သာ ကိုင်ထိန်းထားစမ်းပါ။ အတော်ကလေး ကြာရင် တိတ်သွားပါလိမ့်မယ်"

"ဟာ ... ဘိုးဘိုး၊ ခုမှ ပိုကျယ်လာတာဗျ။ တောခြောက်တာ မဟုတ်ရင် ဘာလဲလို့၊ ဒါတောခြောက်တာပဲ ဖြစ်မှာ။ အဖေကပြောတယ်၊ ဒီတောက တောကြမ်းတယ်လို့ မုဆိုးကြီးအောင်ပက ပြောဖူးတယ်တဲ့"

"လှည်းဖြုတ်ထားလိုက်ရင် ကောင်းမလား အစ်ကိုကြီး"

သူ့မြေးအောင်မောင်း၏ စကားကို ဦးရွှေသီးကလည်း ထောက်ခံသော အနေနှင့် လှည်းဖြုတ်ထားလိုက် ရမလားဟု မေးလိုက်၏။

ဦးရွှေသီး၏ အယူအဆမှာ တောခြောက်သံတွေက ပိုကျယ်ပြီး ပိုနီးလာ သလို ထင်ရလေရာ လှည်းတန်းလန်းနှင့် နွားတွေ ထွက်ပြေးကုန်လျှင် လှည်းပျက်နွားကျိုး ဖြစ်ကုန်မှာစိုးသည်။

သို့သော် ဘအံ့ထည်၏မြေးလို သူက ဘအံ့ထည်ကို တိုက်ရိုက်မပြော။

လူကြီးပီပီ နားလည်ရုံ ပရိယာယ်စကားနှင့်သာ ဆို၏။

ဤသည်ကို လူငယ်ထဲတွင် အကြီးဆုံးဖြစ်သူ လှဆောင်ကလည်း ထောက်ခံစကား ဆိုပြန်၏။

"ဟုတ်တယ်အဘ၊ နွားတွေကို လှည်းဖြုတ်မထားတောင် ဟိုဘက်ပြန် လှည့်ပြီး နောက်ကြောင်း ပြန်ဆွဲထားရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ တောခြောက်တယ်ဆိုတာ"

ဘအံ့ထည်က လှဆောင်ကို မျက်စောင်းထိုး လိုက်သဖြင့် စကား တစ်ပိုင်းတစ်စ ပြတ်သွား၏။

ဘအံ့ထည်ကမူ လုံးဝတုန်လှုပ်ပုံမရ။ လက်တစ်ဖက်က နွားနဖားကြိုးကို မြဲမြဲကိုင်ကာ ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် နွားဘို့ကို ပွတ်ပေးနေ၏။ ပါးစပ်က နွားတွေကို စုတ်တသပ်သပ်နှင့် ချော့မော့နေသလို မျက်လုံးအကြည့်မှာ တောခြောက်ရာ ဘက်၌သာ။

"ဟင် အစ်ကိုကြီး၊ နွားတွေကို ..."

"နွားတွေကို ထိန်းကိုင်ထားကြလေကွာ"

"တောသံတွေ ပိုကျယ်လာတယ် အစ်ကိုကြီး၊ တောခြောက်တယ်ဆိုတာ"

"တောခြောက်တာ မဟုတ်ပါဘူးဆို။ မင်းတို့လို တောအတွေ့အကြုံမရှိတဲ့ လူတွေကတော့ တောကြမ်းလို့ တောခြောက်တယ် ဘာညာနဲ့ ပြောကြမှာ ပေါ့"

"မဟုတ်ဘူးလား ဘိုးဘိုး"

ဘအံ့ထည်အား လေးစားသော ဦးရွှေသီးက စကားမာမီ ဘအံ့ထည်၏ အချစ်ဆုံးမြေးကြီး အောင်မောင်းက တစခန်းထလာပြန်၏။

"မဟုတ်ပါဘူး"

"ဟာ ... ဘိုးဘိုးကြီးကလည်းဗျာ ဒီလောက်နေခင်း ကြောင်တောင် အသံနက်ကြီးတွေ ကြားနေရတဲ့ဥစ္စာ။ တောခြောက်တာ မဟုတ်ရင် ငရဲ ခြောက်တာ ..."

"ဟာ ... ဒီကောင်လေး။ တောမှာ တောင်မှာ မင်းပါးစပ် ခဏပိတ်ထားပါ ဦးဆို"

နောက်လူတွေပါ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကုန်ကြမှာ စိုး၍ ဘအံ့ထည်က အောင်မောင်းကို အော်ငေါက်ပစ်လိုက်၏။

ဘအံ့ထည်၏ မြေးအရင်းဖြစ်သူ အောင်မောင်းမှာ ဤတစ်ခါတော့ သူ့အ ဘိုးကို လုံးဝနှုတ်တို့ မပြန်ဝံ့တော့။ မျက်လုံးကြီး အပြူးသား၊ ပါးစပ်ကြီး အဟောင်းသားနှင့်သာ အသံကြားနေရသော တောခြောက်သောဘက်သို့ ကြည့်ပြီး ငိုငင်သွား၏။

ဘအံ့ထည်၏ စကားအဆုံးမှာ တောခြောက်သံကြီးက ပိုကျယ်လာပြန်ရာ စိတ်ထဲ ပိုကြောက်ရွံ့လာသော ဦးရွှေသီးကပါ အလိုလိုပါးစပ် ဟလာ ပြန်သည်။

"ဒါဆို ခုကြားနေရတဲ့ အသံဟာ ..."

"အေးပါကွာ မင်းတို့နွားကိုသာ လန့်မပြေးအောင် နဖားကြိုးမြဲမြဲ ကိုင် ထိန်းထားကြစမ်းပါ။ စောင့်ကြည့်နေကြ၊ တောခြောက်တာ မဟုတ်ဘူးဆို တာ အတော်ကြာတော့ အဖြေပေါ်လာ ပါလိမ့်မယ်။ ဘာလဲဆိုတာ မင်းတို့ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ ကြုံရပါလိမ့်မယ်"

ဤတစ်ခါတော့ ဘအံ့ထည်၏ စကားကိုမည်သူမျှ ဟေတုမတက်ကြ တော့။ ခြောက်တာ မဟုတ်ဘူးဟု အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ပြောပြီးပြီ ဖြစ် သဖြင့် အကြောက်အနည်းငယ်စီ ပြေကာ ဘအံ့ထည် စကားအတိုင်း

အခြေအနေကို စောင့်၍သာ ကြည့်နေကြရလေသည်။

ဘအံ့ထည် စကားအတိုင်း သူတို့အားလုံး ငေးကြည့်နေကြစဉ်မှာပင် တောခြောက်သံကြီးမှာ ပိုကျယ် ပိုနီးလာသလို တိမ်တိုက်မိုးသားခဲများလို မည်းမည်းရိပ်ရိပ် အစိုင်အခဲ များမှာလည်း သစ်ပင်ကြို သစ်ပင်ကြားမှ ဖြတ်ပြေး လွင့်မျောလာကြသည်။

အမှတ်တမဲ့သာဆိုလျှင် မိုးသားတိမ်မည်းခဲများ သစ်ပင်ကြို သစ်ပင်ကြား မှ ဖြတ်ဝင်လာကြသလို ရိပ်ခနဲရိပ်ခနဲ ပြေးသွားရွေ့လျား နေကြသည်။ ထို မည်းမည်းလုံးလုံး အစိုင်အခဲများမှာ ပို၍ တောနက်ကျသော ရိုးမဘက်က လာနေကြသည်။

"ဟာ ... သ ... သရဲတွေ၊ ခေါင်း ... ခေါင်းပေါ် ရောက်လာတော့မယ်။ ပြေး ... ပြေးကြမှဖြစ်"

ကြောက်ရွံ့ အော်ဟစ်ကာ ထွက်ပြေးတော့မည်လုပ်သော စိန်အေး၏လက် ကို ဘအံ့ထည်က ရုတ်တရက် ဖမ်းဆွဲချုပ်ကိုင် ထားလိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပင် တောနက်ကြီးထဲမှ မိုးသားတိမ်ခဲများပမာ တရိပ်ရိပ် လွင့် လာကြသော မည်းမည်းလုံးလုံး များထဲမှ အလုံးတစ်လုံးသည် ဘအံ့ထည်တို့ မတ်တတ်ရပ် ငေးကြည့်နေကြရာနှင့် လေးငါးလံလောက်သာ ဝေးသော ပွဲလျက်ပင် တစ်ပင်၏ သစ်ခေါင်းဝတွင် လာကပ်နေလေသည်။

ပွဲလျက်ပင်တစ်ပင်၏ သစ်ခေါင်းဝနားတွင် လာကပ်နေသော မည်းမည်း တူးတူး အလုံးပေါ်မှ အရောင်တွေ ပြိုးပြိုးပြက် ပြက်ထွက်လာကြသောအခါ လူတွေမှာ ပို၍ လန့်သွားကြသည်။

"ဘာအလုံးကြီး တွေပါလိမ့်" ဟု သူတို့မှင်တက်မိကာ ကြည့်နေကြစဉ် ဆန်ကောထက်ပင်ကြီးသော နောက်ထပ် မည်းမည်းညိုညို အလုံးကြီး

တစ်လုံးကလည်း ပွဲလျက်ပင် တစ်ပင်၏ သစ်ခေါင်းဝပေါ်သို့ နောက်ထပ် တွယ်ကပ် ရောက်လာပြန်သည်။

ထိုအခါ တဝေါဝေါ တသောသော မြည်ဟည်းသံကြီးမှာ ပိုကျယ်လာပြီး ပွဲလျက်ခေါင်းထဲ တစ်လုံးလုံး မဝင်ဆံ့သော မည်းမည်းညိုညို အလုံးကြီးတွေ မှာ အုန်းသီးလုံးပမာဏ၊ ပန်းကန်ပြား၊ ပန်းကန်လုံးပမာဏ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ပြိုကွဲလွင့်စဉ်ကာ သစ်ပင်ကြို သစ်ပင်ကြားတွေပေါ် ပြန့်ကျဲသွားကြ၏။

"ဟာ ... ပျားနုကျယ်ကောင်တွေ အိမ်လာလုကြတာကို၊ ကြည့်စမ်း။ ဒါကို ပဲ နီးနီးနားနား မမြင်ဖူးကြတဲ့ တို့လူတွေက တောခြောက်တယ် ဘာညာ ပြောကြတာ"

ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချကာ ဦးရွှေသီး ရုတ်တရက် ရေရွတ်လိုက်၏။

ဦးရွှေသီး၏ စကားကို ဘအံ့ထည်က ပြုံးသည်။ လူငယ်များမှာလည်း မမြင်စဖူး ထူးကဲလှသော ပွဲလျက်ကောင်များနှင့် ပျားနုကျယ် ကောင်များ၏ တိုက်ပွဲကို ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ယခုမှ စိတ်ချလက်ချ ကြည့်ရဲကြ တော့သည်။

ဦးရွှေသီး ပြောသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

တောထဲတောင်ထဲက ပျားမျိုးပေါင်း များစွာတို့တွင် "ပျားနုကျယ်" ဟုခေါ်သော ပျားကောင် တစ်မျိုးရှိသည်။ ထိုပျားနုကျယ် ကောင်များသည် ဤသို့ပင် ပွဲလျက်ခေါင်းများ၊ ပျားကြီး၊ ပျားသေးကောင်များ စွဲနေသော သစ်ခေါင်းများကို လာလုတိုက်ခိုက် ယူတတ်သည်။ ပျားနုကျယ် ကောင်များမှာ အနံ့ခံ၊ အသံမှတ် ကောင်းကြသလို အဆိပ်လည်း အလွန်ပြင်းသဖြင့် မည်သည့်ပျားမဆို ပျားနုကျယ်ကောင်များကို ကြောက်ကြသည်။

သာမန်ပျားများ၊ ပွဲလျက်ကောင်များနှင့်စာလျှင် ပျားနကျယ်ကောင်များမှာ အလုံး အထည်ကြီးပြီး အဆိပ်အတောက်လည်း ပြင်းသဖြင့် သူတို့ကို ဘယ် ပျား၊ ဘယ်ပွဲလျက် ကောင်တွေကမျှ ကြာကြာခံ မကိုက်နိုင်ကြ။ ၁၅ မိနစ်၊ မိနစ် ၂၀ ခန့် ခံကိုက် တိုက်ခိုက်ပြီးသောအခါ အကျအဆုံး အသေအပျောက် များစွာနှင့် မိမိတို့၏ သစ်စေးအိမ်အား ပျားနကျယ်ကောင်များ လက်ထဲ ဝကွက် အပ်ထားခဲ့ကြလေ၏။

ပျားနကျယ်ကောင်များမှာ တခြားပျားများလို ဝတ်ရည်စုပ်ခြင်းမရှိဘဲ အသားစားသော ပျားတစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ပျားတူ၊ ပျားနသံမျိုးထဲ ပါဝင်သော ပျားမျိုးဖြစ်သဖြင့် ယခုအခါပွဲလျက် အကောင်ငယ်များကိုလည်း အောင်သေအောင်သား စားကြပေလိမ့်မည်။ သူတို့ သစ်စေးအိမ်ကို လာလှ သော ပျားနကျယ်ကောင်များနှင့် ပွဲလျက်ကောင်များ အပြင်းအထန် ကိုက်ခဲ တိုက်ခိုက် နေကြရာသူတို့၏ တောင်ပံခတ်သံ၊ အော်မြည်သံများမှာ တစ် တောလုံး၊ တစ်တောင်လုံး တဝေါဝေါ တသောသော ညံ့လာသည်။

ပျားနကျယ်ကောင်များ ကိုက်သတ်ချ၍ အတောင်ကျိုး ခေါင်းပြတ် ခြေ ပြတ်ဖြစ်ကာ သစ်ပင်အကြိုအကြားမှ ကျလာကြသော ပွဲလျက် အသေကောင်များ မှာလည်း မိုးသီးမိုးပေါက်ပမာ သစ်ရွက်ခြောက်များပေါ် တဖြောက်ဖြောက် တဖြောင်းဖြောင်း ကျလာကြလေသည်။

မိုးမရွာ လေမတိုက်ဘဲနှင့် တစ်တောလုံး တစ်တောင်လုံး ဆူညံနေသော အသံမှာလည်း ပို၍ကျယ်လောင် လာလေသည်။ တစ်ဆယ့်ရှစ် ခေါဘဏီ မက များပြားလှစွာသော ပျားနကျယ်ကောင်များနှင့် ပွဲလျက်ကောင်များ၏ တောင်ပံခတ် အော်မြည်နေကြ သံတို့မှာ ယခုထိ မတိတ်သေး။ တိုက်ခိုက် ကြဆဲ၊ အော်မြည်နေကြဆဲပင် ရှိသေး၏။

အကယ်၍ ဘအံ့ထည်တို့ကဲ့သို့ နီးနီးနားနား မဟုတ်ဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်း

ဝေးဝေးကသာ ဤအသံများကို ကြားရလျှင် တောခြောက်သည်ဟု ပြောကြမည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ် မလွဲပေ။

ပျားနကျယ်ကောင်များကို ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်၍ မနိုင်မှန်း သိကြသော ပွဲလျက်ကောင် များသည် မကြာမီ ကစဉ်ကလျား ထွက်ပြေးသွားကြလေ၏။

အသိန်းအသန်း မကသော ပွဲလျက်ကောင်များ ထွက်ပြေးသွားကြတော့မှ တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ် သွားလေသည်။

ထိုအခါမှ ဘအံ့ထည်တို့ လူစုမှာလည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားပြောနိုင်ကြတော့သည်။

"ဒီအသံတွေဟာ ပွဲလျက်ကောင်တွေနဲ့ ပျားနကျယ်ကောင်တွေ သစ်ခေါင်းအိမ် လုနေကြတဲ့ အသံပဲဆိုတာ ဘိုးဘိုးက ကျွန်တော်တို့ကို စောစောက ပြောဖို့ကောင်းတာပေါ့။ ဘိုးဘိုးက စောင့်သာကြည်နေကြ အတော်ကြာရင် အဖြေပေါ်လာ မှာပါဆိုတော့ ဘာမှန်းညာမှန်း မသိနဲ့ ကျွန်တော်တို့မှာ ကြောက်လိုက်ရတာ ထွက်တောင်ပြေးမိ ကြမလို့"

ဘအံ့ထည်၏ မြေးကြီး အောင်မောင်းက ဘအံ့ထည်ကို အပြစ်တင်စကား ဆိုသည်။

ဘအံ့ထည်က ရယ်မောပြီး "ဘိုးဘိုးကလည်း ပွဲလျက်ကောင်တွေနဲ့ ပျားနကျယ်ကောင်တွေ အိမ်လုရန်ဖြစ်နေကြတဲ့ အသံပဲဆိုတာ စောစောက ခွဲခြားခြား မသိရသေးလို့ပေါ့ မြေးရယ်။ ဒါပေမဲ့ တောခြောက်သံ မဟုတ်ဘူး၊ ပျားကောင်တွေ အသံတော့ ပျားကောင်တွေ အသံပဲဆိုတာ သိနေတယ်။ ဒီလိုတောလုံး ဆူလာတာ ပျားအုံတွေ အသစ်ပြောင်းလာ ကြတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ပျားအုံကြီးတွေကို ငှက်ရဲ စွန်ရဲတွေ လာသတ်နေလို့ ပျားကောင်တွေ အတောင်ပံခတ်သံ၊ မြည်သံလားဆိုတာ ဘိုးဘိုးစောင့်ကြည့် နေတာပဲ" ဟု ပြော၏။

ဘအံ့ထည် ပြောသည်မှာလည်း အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

တောကြီးမျက်မည်းထဲရှိ ပျားအုံကြီးများသည် အန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ခု ကြောင့် အံ့ပြောင်းကြပြီ ဆိုလျှင်လည်း ဤသို့ပင် တဝေါဝေါ တသောသော မြည်ဟည်းလာသံများကို အတော် ဝေးဝေးကပင် ကြားရတတ်သည်။ တောနက်၍ ထိုအသံများ ပဲ့တင် ပြန်ရိုက်ခတ်လာသော အခါမှာ ကွမ်းတစ် ရာညက်ခန့် အထိပင် တစ်ခါတစ်ခါ မြည်ဟည်းဆူညံ နေတတ်သည်။

စဉ်ပျားဟုခေါ်သော ပျားအုံကြီးများကို စွန်ရဲငှက်ရဲ ထိုးသုတ် သတ်စား လျှင်လည်း ဤသို့ပျားများ တောင်ပံခတ်သံ အော်မြည်သံကာကွယ် တိုက်ခိုက်သံများကို ကြားရတတ်သည်။

စွန်သတ်ပျားများမှာ အလွန်ရန်လိုပြီး လူကို ထိုးတုပ်လျှင် မိုင်ပေါင်းများ စွာ သို့မဟုတ် ရွာအရောက် အိမ်အရောက် လိုက်လာပြီး ထိုးတုပ်တတ်ကြ သည်။

ထို့ကြောင့် ဤလိုနွေလများ၌ အင်တွဲ၊ ပွဲလျက် ရှာသူများအနေနှင့် စွန် သတ်ပျားများ ကိုလည်း ကွင်းရှောင် သွားတတ်ကြရသည်။ ထိုသို့ အတွေ့အကြုံအရ မကွင်းမရှောင်တတ်လျှင် တောထဲတောင်ထဲတွင် အင်တွဲ၊ ပွဲလျက်ကို မရဘဲ အန္တရာယ် တစ်ခုခုကိုသာ ရကြပေလိမ့်မည်။

နွေရင့်ရက် ရောက်လာပြီဆိုလျှင် စွန်ရဲများကလည်း သူတို့အင်တွဲ၊ ပွဲလျက်ရှာသလို ပျားအုံများကို တောအနှံ့တောင်အနှံ့ ပျံ့ဝဲ၍ လိုက်ရှာနေ ကြ၏။ ပျားအုံကြီးတစ်အုံကို တွေ့ပြီဆိုလျှင် စွန်ရဲတို့သည် မိုးယံဝေဟင် ထက်မှ အတောင်နှစ်ဖက်ကို ရုပ်သိမ်းကာ တစ်ဟုန်ထိုး ထိုးဆင်းလာတတ် ကြသည်။

စွန်ရဲများ သူတို့အသိုက်မြို့ကို ဖျက်ဆီးရန် ထိုးဆင်းလာပြီ ဆိုသည်ကို သိ သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အသိန်းအသန်း မကသော ပျားကောင်များကလည်း

သူတို့၏ ပျားအုံကိုဖက်တွယ် ကာကွယ်ထားတတ်ကြသည်။

သို့သော် တောင်ပံရိုက်အားပြင်းသော စွန်ရဲများသည် ပျားအုံပေါ်တွင် တွယ်ကပ်ကာကွယ် နေကြသော ပျားကောင်ငယ်များကို သူတို့၏ တောင်ပံ နှစ်ဖက်နှင့် တရကြမ်းရိုက်ခတ် ဖယ်ထုတ်ပစ်ကြသည်။

ဂဠုန်တောင်ပံနှယ် အရှိန်ပြင်းလွန်းသော စွန်ရဲများ၏ ရိုက်ခတ်မှုဒဏ်ကို မခံနိုင်ကြသော ပျားငယ်များသည် ပျားအုံ၊ ပျားသလက်၊ ပျားလပို့ပေါ်မှ ရုတ်ခြည်းအဆုပ်လိုက် အခဲလိုက် ကစဉ်ကလျား လွင့်စဉ်သွားကြ၏။

စွန်ရဲများ တောင်ပံနှင့် ရိုက်ခတ်ခံရ၍ အဆုပ်လိုက် အခဲလိုက် လွင့်ကျလာ သော ပျားကောင်များသည် လေထဲရောက်သောအခါ တစ်ကောင်စီ တစ်ကွဲ စီ ပြန့်ကျဲသွားကြသည်။ ထိုအခါ စွန်ရဲများသည် ပျားသလက်ကို အတင်းဝင် ထိုး ကိုက်ဖဲ့ပြီး မိုးယံထက်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပျံတက်ပြေးကြ၏။

စွန်ရဲများ ကိုက်ချီဖဲ့ယူသွားကြသော ပျားသလက်မှာ ပျားရည်ရှိသော ပျားသလက်၊ ပျားလပို့မဟုတ်ဘဲ ပျားသူငယ်များရှိသော ပျားသလက်၊ ပျား သူငယ်အိမ်သာ ဖြစ်သည်။ အသားစားသော စွန်ရဲတို့သည် ပျားရည်ထက် ပျားသလက်အိမ်ထဲရှိ ပျားသူငယ်များကိုသာ စားတတ်ကြသည်။

သူတို့ကို အတောင်ပံနှင့် တအားရိုက်ခတ် ထားခဲ့ပြီး သူတို့၏ ပျားသူငယ် များ မွေးထားရာ ပျားသလက်ကို ဖဲ့ကိုက်ပြေးယူ သွားကြသော စွန်ရဲ များ၏နောက်ကို ထောင်ပေါင်းများစွာသော ပျားတွေကလည်း တပ်ဖွဲ့လိုက် ပျံတက်ပြီး တုပ်ကြ ထိုးကြသည်။

သို့သော် အမွေးအမှင်ထူသော စွန်ရဲများမှာ ထောင်ပေါင်းများစွာသော ပျားကောင်ငယ်များ၏ ထိုးဆိတ်ကိုက်တုပ်ခြင်းကို ပမာမပြုဘဲ တိမ်တိုက် ကြားထဲထိ ပျံတက်ရင်း ကိုက်ဖဲ့တိုက်ခိုက် ယူလာကြသော ပျားသူငယ်များ ကို လေထဲ၌ပင် ပျံရင်း၊ ပြေးရင်း၊ ရှောင်ရှားရင်းနှင့် အကုန်စားပစ်ကြ

သည်။

မြင့်မားသော မိုးယံထက်သို့ ပျံပြေးသွားကြသည့် စွန်ရဲများနောက်ကို လိုက်ပြီး ထိုးဆိတ် ကိုက်တုပ်ကြသော ပျားကောင်ငယ်တို့မှာ စွန်ရဲများ ကဲ့သို့ မြင့်မားသော လေထုထဲ မပျံလိုက်နိုင် ကြသဖြင့် မိုးယံထက်မှ ပြန် ဆင်းလာကြကာ ပျားသလက်၊ ပျားလပို့ပေါ်တွင် ပျံနား၍ ကာကွယ်ကြ ပြန်၏။

ပျံရင်း၊ ပြေးရင်း ထောင်ပေါင်းများစွာသော ပျားကောင်ငယ်များကို ရှောင်ရှားရင်းနှင့်ပင် သူတို့၏ သားသမီးများကို စားပစ်လိုက်ကြသော စွန်ရဲ များသည် ပျားသူငယ်များ ကုန်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လေဟုန်ကိုစီး ကာ ပျားအုံရှိရာသို့ အရှိန်ပြင်းစွာနှင့် တစ်ဖန်ထိုးဆင်း လာကြပြန်သည်။

ထိုအခါ သူတို့ကို တိုက်ခိုက်နေကြသော သေနင်္ဂဗျူဟာအတိုင်း ပျားသလက်၊ ပျားလပို့ပေါ်က ထောင်ပေါင်းများစွာသော ပျားကောင်ငယ် များကို ဂဠုန်တောင်ပံနယ် ပြင်းသော သူတို့၏ စကြာလက်နက်နှင့် တဖြောင်းဖြောင်း တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ခတ်ကာ ပျားသူငယ်အိမ်ကို အပိုင်းပိုင်း အတစ်တစ် ကိုက်ချီပြီး ပျားကောင်ကြီးများ ပျံတက်မလိုက်နိုင်သော မိုးယံ မြင့်ထက်သို့ တည့်တည့်မတ်မတ် ထိုးပျံတက်သွားကြပြန်သည်။

သူတို့တစ်ဆောင်းလုံး၊ တစ်နွေလုံး ပင်ပန်းကြီးစွာ ရှာဖွေစုဆောင်း ထား ကြသော ပန်းဝတ်ရည်များထက်ပင် အဆပေါင်းများစွာ တန်ဖိုးထားကြ သော သူတို့၏ရင်သွေး ရင်နှစ်များကို အတင်းဝင် ကိုက်ဖဲ့ယူသွားကြသော စွန်ရဲမိုက်များ၏ နောက်ကို ထောင်ပေါင်းများစွာသော ပျားကောင်တို့က ဝိုင်းအုံ၍လိုက်ကြ၊ တုပ်ကြ၊ ထိုးကြပြန်သည်။

သို့သော် ပျားကောင်ငယ်တို့၏ အတောင်နှစ်ဖက်မှာ သေးငယ်သည့်အပြင် သားမိုက်စွန်ရဲတို့၏ အတောင်ပံနှစ်ဖက်ကဲ့သို့ မာကျောခန့်သည်မှု မရှိကြ

သဖြင့် မိုးသားတိမ်တိုက်ကြားမှ လေရဟတ်၏ ပြင်းထန်သော ဖိနှိပ်အား ဒဏ်ကို မခံနိုင်ဖြစ်ကာ သူတို့၏ အသိုက်အအုံ ရှိရာသို့ ပြန်ပြေးဆင်းလာကြပြီး နောက်ထပ် သားမိုက်စွန်ရဲများ၏ ခြေထဲနှုတ်သီးထဲ ပါမသွားအောင် အပြင်က အသေအကျေခံ၍ ကာကွယ်ဝိုင်းအုံ ထားကြပြန်သည်။

ပျားသူငယ်တို့၏ ချို့ဆိမ့်သော အရသာကို စားသောက်မဝ ဖြစ်နေကြသော သားမိုက်စွန်ရဲများသည် အောင်နိုင်သူတို့၏ ကြွေးကြော်အော်ဟစ်သံ တကစ်ကစ်ပြုကာ သူတို့၏ တောင်ပံလက်နက်ကို ရိုက်ခတ်၍ မိုးယံထက်မှ သည် ပျားအုံများရှိရာသို့ တစ်ဖန် ဝါးလုံးထိုး ပြန်ဆင်းလာကြပြန်သည်။

သူတို့၏ ရင်သွေးငယ်များကို မည်မျှပင် အသေခံကာကွယ် နေကြသော်လည်း ပြင်းထန်လွန်းလှသော သားမိုက်စွန်ရဲများ၏ တောင်ကြားထဲတွင် လူးရင်းလွန်ရင်း သေသူသေ၊ ကျေသူကျေ၊ လွင့်စဉ်သူ လွင့်စဉ်နှင့် ကစဉ်ကလျား ဖြစ်သွားကြပြန်သည်။

သို့သော် ပျားကောင်ငယ်များသည် လှေခွက်ချည်းကျန် အလံမလှဲစတမ်း ဟူသော ဇွဲနှင့် ... အင်အားရှိသမျှ စုရုံးထိုးဆိတ် လိုက်တုပ်ကာခုခံ ကာကွယ်နေကြပြန်သည်။ ပျားသူငယ်များ၏ ချို့ဆိမ့်သော အရသာကို စားသောက်ဖူးထားသော ငှက်ရဲစွန်မိုက် များကလည်း တစ်ကြိမ်ပြီး တစ်ကြိမ်၊ တစ်ခေါက်ပြီးတစ်ခေါက် ထိုးဆင်းလာလိုက်၊ ပျားသူငယ်အိမ်များကို ကိုက်ဖဲ့ယူငင်သွားလိုက်နှင့် အောင်သေအောင်သား စားနေကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် စွန်သတ်ပျားများကို ဖွပ်ယူရာ၌ ပျားဖွပ်သမားများသည် အထူးသတိဝီရိယနှင့် ဖွပ်ယူကြရသည်။ စွန်သတ်ခံထားရသော ပျားများသည် သူတို့၏ ပျားအုံကို လာဖွပ်မှမဟုတ်။ သူတို့ပျားအုံနားက ဖြတ်သန်းသွားသူ များကိုပင် အငြိုးကြီးစွာနှင့် ဝိုင်းလိုက်၊ ကိုက်တုပ်တတ်ကြသည်။

လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို စွန့်သတ်ပျား တစ်ကောင်ကောင်က တုပ်ကိုက် လိုက်ပြီဆိုလျှင် နောက်ထပ်ပျားများသည် ထိုသူကိုပင်ရွေးပြီး ဝိုင်းဝန်းကိုက် တုပ် တတ်ကြသည်။ ထိုပျားတုပ်ခံ ရသူသည် အခြားလူအုပ်ထဲ ဝင်နေ သော်လည်း အဆိပ်နံ့ရနေသော ထိုသူကိုသာ လူအုပ်ထဲမှရွေးပြီး တုပ်ကိုက် တတ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် အချို့စွန့်သတ် ပျားအံ့နားမှ ဖြတ်သန်းလာမိ၍ စွန့်သတ်ပျား အ တုပ်ခံရပြီဆိုလျှင် နောက်ထပ် ထောင်ပေါင်းများစွာသော ပျားတို့က ဝိုင်း လိုက် လာကြသဖြင့် ရွာအရောက် ပြေးလာရသည်။ ရွာထဲတွင်လည်း စွန့် သတ်ပျားများသည် ထိုလူကိုသာ လိုက်ထိုး လိုက်တုပ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ထို စွန့်သတ်ပျား အတုပ်ခံရသူကို စပါးထည့်သောပုတ်နှင့်ပင် အုပ်ထားကြရ သည်။

အငြိုးအတေး ကြီးစွာနှင့် လိုက်လာကြသော စွန့်သတ်ပျားတို့သည် ပုတ် ပေါ်တွင် တစ်ရက်နှစ်ရက်အထိ တရစ်ဝဲဝဲလုပ်ကာ ပုတ်ထဲမှ ထိုသူထွက် အလာကို စောင့်နေတတ်ကြသည်။ သစ်ပင်၊ အိမ်ပေါ်၊ ထုပ်လျှောက် စသည် တို့၌ပင် နားခိုပုန်းအောင်း၍ စောင့်ကြည့်နေတတ် ကြသည်ဟု အဆိုရှိလေ သည်။

ထို့ကြောင့် တောနက်ထဲမှ ဆူဆူညံ့ညံ့အသံနှင့် တဝေါဝေါ တသောသော မြည်ဟည်းလာသံတို့ကို ကြားနေရသော်လည်း ဘအံ့ထည်က ချက်ချင်း အဆုံးအဖြတ်စကား မဆိုသေးဘဲ စောင့်ကြည့်နေခဲ့ခြင်းမှာ ပျားအုံကြီး တစ် အုံအုံကို စွန့်မိုက်ငှက်ရဲများ လာသတ်နေပလားဟူသော စိုးရွံ့စိတ်ကြောင့် ဖြစ်သည်။

အမှန်က တောတောင်ထဲရှိ ပျားအုံကြီးများကို လူသားများကသာ တစ်စုံတစ်ခု မပြုလုပ်ပါက စွန့်ရဲ ငှက်မိုက်များသည် သိခဲသတ်ခဲလှ၏။ လူ

တွေက ပျားအုံရှိ နေရာကိုသိ၍ ပျားဖွပ်လာကြသော်လည်း နိုင်နိုင်နင်းနင်း မဖွပ်နိုင်ဘဲ ပျားတုပ်ခံရပြီး ပြန်ပြေးရလျှင်လည်းကောင်း သို့မဟုတ် ပျားအုံ ကို အကျိုးမဲ့သက်သက် ခဲ၊ လေးခွ စသည်တို့နှင့် လက်ဆော့ခြေဆော့ကာ လှမ်းပစ် ပေါက်ခွဲထားခဲ့လျှင် လည်းကောင်း ပျားအုံစည်းပေါက်သည်ဟု ပျားဖွပ်သမားများက အယူရှိကြသည်။

ထိုသို့ လူတွေက တစ်နည်းနည်းလုပ်၍ ပျားအုံ စည်းပေါက်သွားပြီဆိုလျှင် စွန်ရဲတို့သည် ထိုပျားအုံရှိရာသို့ မကြာခင် ရောက်လာကြပြီး ထိုပျားအုံပေါ်ရှိ ပျားသလက်ထဲက ပျားသူငယ်များကို ကိုက်ဖဲ့လာစား တတ်ကြလေသည်။

အမှန်က ဤသည်မှာ လူတွေပျားအုံကို လာဖွပ်ရာ၌ ပျားအုံကို ခဲ၊ လေးခွ စသည်တို့နှင့် ပစ်ပေါက်စဉ် ပျားကောင်များသေပြီး ပျားသလက်များ ပျက်စီးကာ ညှီစို့သော အနံ့အသက်ကို ရှူရှိုက်မိရာက အနံ့ခံကောင်းသော စွန်ရဲတို့သည် ပျားအုံရှိရာသို့ အနံ့ခံပြီး ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လူသားများ ဖွပ်ယူသွားပြီးသော ပျားအုံများမှာ ဝတ်ရည်ရော ပျားသလက် အကောင်ငယ်များပါ မရှိတော့သဖြင့် အနံ့အသက်ရ၍ ပျားအုံရှိရာသို့ ရောက်လာကြသော်လည်း အခွံသာကျန်တော့သဖြင့် ထိုအခွံ ပျားအုံများကို စွန်ရဲငှက်မိုက်တို့သည် မသတ်တော့ဘဲ ရှောင်ကြဉ် ပြန်လှည့် သွားတတ်ကြ သည်။

ထို့ကြောင့် ပျားအုံများကို စွန်သတ်ခြင်းမှာ လူတွေကြောင့် အဓိကဖြစ် သဖြင့် သူတို့၏ ပျားအုံနား ရောက်လာကြသော လူသားများကို စွန်သတ် ပျားများက သဲသဲမဲမဲ အငြိုးအတေး ကြီးစွာနှင့် ကိုက်တုပ် ထိုးဆိတ်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယခုတော့ ရှင်းသွားလေပြီ။ ပျားအုံများကို စွန်သတ်ခြင်းမဟုတ်၊ ပွဲလျက် ခေါင်းများကို ပျားနကျယ်ကောင်များ လာလု တိုက်ခိုက်ကြခြင်းသာ ဖြစ်

လေသည်။

အချိန်မှာ နေမွန်းတည်ခါနီးဖြစ်ရာ ဘအံ့ထည်တို့ အဖွဲ့မှာ အင်ကြင်းပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်တွင် စခန်းချပြီး နံနက်စာကို စားကြသည်။

နံနက်စာ စားပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လှည်းနှစ်စီးနှင့် လူနှစ်ယောက်ကို ရွာသို့ ပြန်လွှတ်လိုက်ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ လှည်းမောင်းသူ သာပွင့်နှင့် လှဆောင်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် နောက်တစ်ပတ်လောက် ကြာသောအခါ ဘအံ့ထည်တို့အဖွဲ့က ရှာဖွေ စုဆောင်းထားသော အင်တွဲလက်တံ ရှည်များကို လာယူကြမည်သူများ ဖြစ်လေသည်။

ပွဲလျက်ရှာဖွေခြင်းမှာမူ သစ်ပင်များကို လှဲဖြတ်ခွဲစိတ် ထုတ်ယူကြရမည် ဖြစ်ရာ တာဝန်ကြီးသဖြင့် နောက်ဆုံးမှ ပြုလုပ်ကြမည် ဖြစ်လေသည်။
